

tím, že mu přisuzuje celé služební požitky, pokud zaměstnavatel nedokáže škody nižší dle pravidel §u 1162 b) obč. zák., ponechávaje ovšem zaměstnanci zároveň možnost důkazu škody vyšší. Pro rozeznávání mezi různými způsoby výpočtu škody v otázce prekluse tedy ani doslov zákona neposkytuje opory. Také vysvětlivky k vládnímu návrhu novely k obč. zák. str. 150 zřejmě pro to svědčí, protože důvodem pro preklusi dle nich bylo usnadnění důkazu škody, která má býti uplatněna v době poměrně krátké, a také potřeba brzkého vyřízení sporu takového, takže pohnutka zákonodárná dopadá stejně na každou náhradu škody pro předčasné zrušení služebního poměru. Nerozhoduje, zda žalobce pokusil se uplatnit svůj nárok u paritní komise. Stavení prekluse z důvodu, že nárok byl uplatněn na místě nepřislušném, zákon nezná, a měl-li žalobce uplatnit svůj nárok na soudě, mohl zameziti preklusi jen uplatněním na tomto místě. Ježto nárok zanikl, netřeba se obírat tím, zda byla dána výpověď právem, zda platí pro ni původní smlouva či směrnice, a lze ponechati stranou dotyčné vývody dovolání, jimiž se zejména uplatňuje rozpor se spisy ohledně platnosti úmluvy o jednoměsíční lhůtě výpovědi. Neprávem míní dovolatel, že § 1162 d) obč. zák. byl zrušen ustanoveními zákona ze dne 12. února 1920, čís. 118 sb. z. a n. (§ 22), jimiž je zakázáno propuštění zaměstnance z důvodu, že plní své povinnosti dle záborového zákona a stanoveno, že si do takového propuštění lze u politického úřadu stěžovati. Tím nebylo ničeho změněno na §u 1162 d) obč. zák. o preklusi náhradních nároků pro předčasné propuštění, a žalobce dokonce ani sám netvrdil, že byl propuštěn z toho důvodu, že plnil své povinnosti dle tohoto zákona. Již z toho důvodu nelze ani ustanovení zmíněného zákona na sporný případ použiti a nebylo by lze k nim míti ani zřetele, poněvadž je dotyčný přednes žalobcův také nedovolenou novotou.

Čís. 5004.

Na insertní kancelář a prodejnu lístků lze vésti exekuci vnucenou správou.

(Rozh. ze dne 5. května 1925, R I 341/25.)

E x e k u č n í s o u d zamítl návrh na zpeněžení zabaveného podniku živnosti insertní kanceláře a ústřední prodejny vstupenek do divadla, biografů atd. **D ů v o d y:** Ve smyslu §u 341 ex. ř. jest zpeněžení podniků koncesovaných jakož i takových, kde jest povinné ohlášení na politické správě, přípustno buď vnucenou správou, nebo veřejnou dražbou. Vnucená správa dále předpokládá, že podnik jest veden aspoň se 4 pomocnými silami, čehož v tomto případě není, neboť osobu dlužníka nelze mezi personál k provozování podniku — jak vysvítá z doslovu zákona — počítati. **R e k u r s n í s o u d** povolil navržené zpeněžení. **D ů v o d y:** Soud prvé stolice, zamítnuv návrh na vnucenou správu dlužníkovy živnosti, posoudil věc nesprávně. Živnost insertní kanceláře a prodejny lístků kanceláře a prodejny lístků nebyla ani prohlášena za koncesovanou (§ 15 zákona ze dne 15. března 1883, čís. 39 ř. zák. a § 23 zákona ze dne 5. února 1907, čís. 26 ř. zák.), ani ne-

náleží k živnostem řemeslným (§ 1 odstavec druhý a třetí zákona ze dne 5. února 1907, čís. 26 ř. zák.), nýbrž jest živností volnou. Důsledkem toho ustanovení Šu 341 ex. ř. nelze v tomto případě vůbec použiti. Ustanovení toto, vztahující se jen na živnosti řemeslné a ony živnosti koncesované, k jichž nastoupení jest třeba zvláštní způsobilosti, jest povahy vyjimečné, a nutno je tudíž vykládati přesně a obmeziti jen na skupiny, výslovně jmenované. Zabavená živnost, nenáležejíc do žádné z nich, tudíž zabavení i zpeněžení vnucenou správou připouští a slušelo ji proto povoliti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pokud spatřuje rekurent nesprávnost napadeného usnesení v tom, že povolena byla na jeho podnik insertní kanceláře a prodejny lístků exekuce vnucenou správou (§ 341 ex. ř.) přes to, že tyto podniky jsou živnostmi koncesovanými, dovodil správně rekursní soud, že tato okolnost není na závalu povolení vnucené správy oněch podniků rekurentových, protože nejde o živnostenské podniky, k jichž nástupu jest potřebí zvláštní způsobilosti (§ 23 živn. ř.) a toliko u těchto podniků a to ještě pokud nejsou rozsahu v Šu 341 ex. ř. uvedeného, jest exekuce vnucenou správou podle tohoto Šu nepřípustna. Vývody rekurentovy v tomto směru nejsou tudíž opodstatněny. Uvádí-li rekurent, že povolení vnucené správy ohledně insertní kanceláře není také proto po právu, poněvadž podnik tento přísluší spolu jeho manželce, jest toto tvrzení novotou, k níž pro její nepřípustnost (§ 78 ex. ř. a § 520 c. ř. s. a posudek Nejvyššího soudu k tomuto Šu) přihlížeti nelze. S tvrzeným vzdáním se prodejny lístků, následkem něhož prý exekuce ohledně tohoto podniku neměla býti povolena, netřeba se blíže obírat, protože podle vlastního údaje v dovolacím rekursu rekurent prodej lístků, tedy uvedený podnik, provozuje. Ani okolnost, na kterou rekurent také ještě poukazuje, že prý při insertní kanceláři záleží na jeho osobních vlastnostech a důvěře zákazníků a že vnucenou správou hrozí tomuto podniku zkáza, nemohla býti důvodem, by povolení vnucené správy bylo odepřeno. Podle zákona (§§ 330—344 ex. ř.) tato okolnost překážkou povolení vnucené správy podniku není, nevýnosnost podniku mohla by býti důvodem zastavení exekuce (§ 129 odstavec druhý ex. ř.). Poukázati jest i k tomu, že povinnému vnucenou správou není vzata možnost, aby se za souhlasu správce na vedení podniku účastnil (§§ 99 a 334 ex. ř.).

Čís. 5005.

Pokud nelze v právním poměru zástupce majitele hostinské živnosti (výčepníka) spatřovati smlouvu nájemní.

(Rozh. ze dne 5. května 1925, R I 345/25.)